

Årsberetning 2019

Nævnet for Videnskabelig
Uredelighed rapporterer
om tilfælde af tvivlsom
forskningspraksis

Januar 2021

Udgivet af Nævnet for Videnskabelig Uredelighed
c/o Uddannelses- og Forskningsstyrelsen
Haraldsgade 53
2100 København Ø
Tel.: 3544 6200
sfu@ufm.dk
www.ufm.dk

Publikationen kan hentes på ufm.dk/publikationer

ISBN (elektronisk publikation): 978-87-93706-88-0

Årsberetning 2019

Nævnet for Videnskabelig Uredelighed
rapporterer om tilfælde af tvivlsom
forskningspraksis

Januar 2021

Indhold

1. Forord	5
2. Tilfælde af tvivlsom forskningspraksis behandlet på forskningsinstitutionerne i perioden 1. januar 2019 til 31. december 2019	6
2.1 Udtalelse af 21. juni 2019	6
2.2 Udtalelse af 21. juni 2020	6
2.3 Udtalelse af 6. december 2019	7
2.4 Udtalelse af 9. december 2019	7
2.5 Udtalelse af 10. december 2019	7
2.6 Udtalelse af 2. august 2019	8
2.7 Udtalelse af 30. juli 2019	8
2.8 Udtalelse af 3. maj 2019	8
2.9 Udtalelse af 3. maj 2019	9
2.10 Udtalelse af 3. maj 2019	9
2.11 Udtalelse af 3. maj 2019	10
2.12 Udtalelse af 3. maj 2019	10
2.13 Udtalelse af 9. december 2019	11
2.14 Udtalelse af 5. november 2019	11
2.15 Udtalelse af 8. februar 2019	12
2.16 Udtalelse af 8. februar 2019	12
2.17 Udtalelse af 12. september 2019	13
2.18 Udtalelse af 31. oktober 2019	13

1. Forord

Nævnet for Videnskabelig Uredelighed afgiver hermed beretning, der i henhold til lov nr. 383 af 26. april 2017 om videnskabelig uredelighed m.v., § 22, 1. pkt., vedrører forskningsinstitutionernes behandling af tilfælde af tvivlsom forskningspraksis.

Beretningen er udarbejdet på grundlag af den enkelte forskningsinstitutions årlige af-rapportering til nævnet, jf. lovens § 22, 2. pkt. Nævnet foretager i den forbindelse ikke *en monitorering eller overinstansbedømmelse i forhold til de konkrete tilfælde*, jf. bemærk-ningerne til lov om videnskabelig uredelighed m.v. afsnit 3.7.3.

De afrapporterede tilfælde af tvivlsom forskningspraksis er søgt anonymiserede, såle-des at tilfældene ikke umiddelbart kan henføres til den forskningsinstitution, der har be-handlet den enkelte sag. Nævnets sekretariat har drøftet med forskningsinstitutionerne, hvordan afrapporteringen mest hensigtsmæssigt gennemføres, og redegørelserne for de i afsnit 3 nævnte sager er baseret på den skete afrapportering uden nærmere redige-ring.

I perioden 1. januar 2019 til 31. december 2019 har forskningsinstitutionerne afrapporte-ret i alt 18 tilfælde af tvivlsom forskningspraksis:

- 8 sager vedrører selvplagiering
- 4 sager vedrører forfatterskab
- 1 sag vedrører forfalskning i et ikke-færdiggjort produkt
- 1 sag vedrører plagiering af ringe betydning
- 1 sag vedrører interessekonflikt
- 1 sag vedrører ændring eller udeladelse af data
- 1 sag vedrører kildehenvisning
- 1 sag vedrører "andet".

Af de 18 sager har otte sager tidligere været behandlet af nævnet og er efterfølgende i henhold til lovens § 17 oversendt til den relevante forskningsinstitution med henblik på vurdering af, om der forelå tvivlsom forskningspraksis.

Efter indholdet af nogle af de afrapporterede afgørelser truffet ved forskningsinstituti-onerne finder Nævnet for Videnskabelig Uredelighed anledning til at fremhæve, at hvor nævnet i henhold til § 17 i lov om videnskabelig uredelighed m.v. oversender en sag til en forskningsinstitution, følger det af lovens ordlyd, se navnlig § 4, stk. 1, og § 17, at forsk-ningsinstitutionen alene kan tage stilling til, om der i det konkrete tilfælde foreligger tvivlsom forskningspraksis og ikke kan tage stilling til, om der foreligger videnskabelig uredelighed, herunder fabrikation, forfalskning eller plagiering.

København, september 2020

Jens Hartig Danielsen
Landsdommer, dr.jur., ph.d.
Formand for Nævnet for Videnskabelig Uredelighed

2. Tilfælde af tvivlsom forskningspraksis behandlet på forskningsinstitutionerne i perioden 1. januar 2019 til 31. december 2019

I perioden fra 1. januar 2019 til 31. december 2019 har forskningsinstitutionerne i alt af-rapporteret 18 tilfælde af tvivlsom forskningspraksis.

2.1 Udtalelse af 21. juni 2019

Forfatterskab

Anmelder ønskede institutionens praksisudvalgs stillingtagen til, om anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis ved som korresponderende forfatter at have foretaget en række dispositioner i forhold til en konkret videnskabelig artikel uden forudgående orientering eller samtykke fra artiklens øvrige forfattere. Anmeldte afviste at have udvist tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget fandt, at anmeldte ikke havde udvist tvivlsom forskningspraksis, da Praksisudvalget vurderede, at der var tale om en mindre forseelse.

2.2 Udtalelse af 21. juni 2020

Forfatterskab

Anmelder ønskede institutionens praksisudvalgs stillingtagen til, om de anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis ved ikke at ville indgå i dialog om medforfatterskab til en videnskabelig artikel. De anmeldte i sagen afviste at have udvist tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget fandt, at de anmeldte ikke havde udvist tvivlsom forskningspraksis. Praksisudvalget vurderede, at anmelder ikke havde ydet et substantielt bidrag til idéen bag eller designet af arbejdet eller til tilvejebringelsen, analysen eller fortolkningen af data til publikationen, hvorfor anmelder ikke var berettiget til medforfatterskab eller

havde haft krav på at blive tilbudt at opfylde kriterierne for medforfatterskab. Praksisudvalget lagde bl.a. vægt på, at anmelder i en kort periode hen over fem måneder assisterede ved tilvejebringelse af rådata og efterfølgende deltog i bearbejdning af samme rådata, hvilket ikke i sig selv kan anses som et substantielt bidrag.

2.3 Udtalelse af 6. december 2019

Forfalskning i ikke-færdiggjort produkt

Anmelder ønskede institutionens praksisudvalgs stillingtagen til, om anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis ved at have forfalsket i forbindelse med anmeldtes arbejde i anmelders laboratorium. Sagen var tidligere blevet afvist af Nævnet for Videnskabelig Uredelighed grundet manglende kompetence og blev af nævnet henvist til behandling i institutionens praksisudvalg (se Nævnets afgørelse i sag 2018-02). Anmeldte afviste at have udvist tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget fandt, at anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis. Udvalget lagde bl.a. vægt på, at anmeldte havde foretaget ændringer i en database og manipuleret med "gel blots", samt at det var anmeldtes intention, at de pågældende data og resultater skulle offentliggøres i et internationalt tidsskrift.

2.4 Udtalelse af 9. december 2019

Interessekonflikt

Anmelder ønskede institutionens praksisudvalgs stillingtagen til, om anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis ved at lade data indhentet af Landbrug & Fødevarer indgå i en ph.d.-afhandling samt ved ikke at have angivet, at der var interessekonflikter i forbindelse med to publikationer. Anmeldte afviste at have udvist tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget fandt, at anmeldte ikke havde udvist tvivlsom forskningspraksis. I forhold til påstanden vedrørende data lagde praksisudvalget bl.a. vægt på, at der ikke forelå dokumentation for, at anmeldte i forbindelse med indsamlingen af data eller i forbindelse med den efterfølgende analyse af data havde udvist tvivlsom forskningspraksis. I forhold til påstanden om interessekonflikter lagde praksisudvalget bl.a. vægt på, at det tydeligt fremgik af publikationerne, at anmeldte var ansat hos Landbrug & Fødevarer.

2.5 Udtalelse af 10. december 2019

Plagiering af ringe betydning

Anmelder ønskede institutionens praksisudvalgs stillingtagen til, om anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis ved at have plagieret i sin ph.d.-afhandling, da anmeldte i ti tilfælde havde anvendt tekst fra forskellige kilder uden at kreditere disse. Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der traf afgørelse om, at plagieringen kun havde haft ringe betydning ved planlægningen, gennemførelsen og rapporteringen af forskningen og henviste sagen til behandling i praksisudvalget (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-15). Anmeldte afviste at have udvist tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget fandt, at anmeldte havde udvist tvivlsom forskningspraksis. Praksisudvalget lagde bl.a. vægt på antallet af tilfælde af tekstlighed, samt at nogle af de i ph.d.-afhandlingen plagierede tekstpassager var af en vis længde.

2.6 Udtalelse af 2. august 2019

Forfatterskab

En tidligere forsker ved forskningsinstitutionen opdagede, efter at han havde forladt institutionen, at en artikel var blevet udgivet, hvor han mente, at han burde have været med som en af forfatterne.

Der var tale om brug af materiale (sætninger og formler) fra rapporter, som klageren havde skrevet, medens denne var ansat ved institutionen. Institutionen fandt ikke, uanset at emneområderne var meget sammenlignelige, at der var brugt materiale, som kunne komme fra klagerens tidligere arbejde.

2.7 Udtalelse af 30. juli 2019

Spørgsmål om brug af personlige data fra mobiltelefoner

Forskningsinstitutionen fandt, at der ikke forelå forhold om tvivlsom forskningspraksis i tilfælde, hvor der var hentet og brugt data fra mobiltelefoner.

2.8 Udtalelse af 3. maj 2019

Selvplagiering

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-05).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg fandt, at klagepunkterne angående fabrikation og forfalskning, som rettede sig mod påståede manglende belæg for bestemte udsagn, angik spørgsmål om videnskabelige teoriers holdbarhed og kvaliteten af den præsenterede forskning.

Vedrørende spørgsmålet om plagiering fandt udvalget, at de forelagte eksempler på tekst-sammenfald eller manglende referencer ikke i sig selv kunne karakteriseres som "tvivlsom forskningspraksis". Udvalget lagde vægt på, at de anmeldte tekstdele vedrørte rapportens indledende, rammesættende kapitel, at de pågældende tekstsammenfald ikke vedrørte en anden forskningspublikation, men relaterede sig til en ministeriel vejledning, at teksterne ikke var fuldstændig identiske, og at vejledningsteksten for en stor del kunne føres tilbage til slides og manus forfattet af en af de anmeldte forfattere selv i forbindelse med oplæg holdt for ministeriets medarbejdere forud for vejledningstekstens tilblivelse. Ingen af forfatterne til den anmeldte rapport havde været direkte involveret i skrivning af den vejledning, som det blev påstået, at der var plagieret fra, hvorfor der allerede af denne grund ikke forelå selvplagiering.

Praksisudvalget fandt sammenfattende, at der i sagen ikke var udvist tvivlsom forskningspraksis.

2.9 Udtalelse af 3. maj 2019

Selvplagiering

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-07).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg fandt, at klagepunkterne vedr. fabrikering angik spørgsmål om videnskabelige teoriers holdbarhed, om fremlagte resultaters rigtighed og om kvaliteten af den præsenterede forskning. Spørgsmål som efter praksisudvalgets vurdering måtte finde sine svar i en åben og saglig fagfælledebat. Praksisudvalget fandt derfor ikke at kunne betegne disse forhold som udtryk for tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget bemærkede, at klagepunkterne omhandlende påståede forkerte, uklare eller manglende kildehenvisninger i hvert fald til dels ligeledes havde karakter af påstået "misrepræsentation" af kilder. Udvalget fandt, at en eventuel forkert eller misforstået kildehenvisning ikke i sig selv er være udtryk for tvivlsom forskningspraksis. Efter en samlet vurdering fandt praksisudvalget derfor, at det anmeldte produkt ikke som følge af mangelfulde kildehenvisninger kunne betegnes som udtryk for tvivlsom forskningspraksis.

Endelig fandt praksisudvalget, at der ikke i det anmeldte produkt var tale om plagiering/selvplagiering. Udvalget lagde vægt på, at det i produktet var tydeligt fremhævet, at de anmeldte personer var faglige ledere for udviklingen af de produkter, hvorfra der det var påstået, at der var plagieret, og at det er gjort klart for læseren, at det anmeldte produkt havde haft til formål at rammesætte, opsummere og sammendrage de pågældende andre produkter.

Praksisudvalget fandt sammenfattende, at der i sagen ikke var udvist tvivlsom forskningspraksis.

2.10 Udtalelse af 3. maj 2019

Selvplagiering

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-07).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg fandt, at klagepunkterne angående misrepræsentation af kilder, forkert gengivelse eller udlægning af kilder eller fremlæggelse af ubegrundede eller konstruerede resultater angik spørgsmål om forskningens konklusioner, metoder m.v. samt forskningskvaliteten af det pågældende arbejde. Kritikpunkter som efter praksisudvalgets vurdering måtte finde sine svar i en åben og saglig fagfælledebat. Udvalget fandt derfor ikke at kunne betegne disse forhold som udtryk for tvivlsom forskningspraksis.

Påstanden om plagiering rettede sig mod hhv. sproglige sammenfald og forkert kildehenvisning. Vedrørende de sproglige sammenfald fandt praksisudvalget, at disse forhold ikke i denne sammenhæng kunne betegnes som tilegnelse af andres ideer, resultater eller lignende. Praksisudvalget lagde bl.a. vægt på, at tekstsammenfaldene efter det oplyste i væsentlig grad stammede fra oplæg, som en af de indklagede havde holdt for de personer, som skrev det produkt, som der blev påstået plagieret fra. En eventuel forkert kildehenvisning måtte her i givet fald betragtes som en utilsigtet fejl.

Vedrørende påstanden om selvplagiering bemærkede praksisudvalget, at der ikke var tale om skjult genbrug af data eller forskningsresultater, og at kortere sproglige tekstligheder til en forfatters egne tidligere publikationer i øvrigt måtte anses for sædvanligt og acceptabelt.

Sammenfattende fandt praksisudvalget ikke, at der var udvist tvivlsom forskningspraksis i forbindelse med det anmeldte produkt.

2.11 Udtalelse af 3. maj 2019

Forfalskning og fabrikation (forkert/misvisende gengivelse af data og tekster)

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-08).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg fandt, at klagepunkterne måtte opfattes som påstået forfalskning og fabrikering, og at de angik spørgsmål om fremlagte resultaters rigtighed, om anvendte metoder m.v. og om kvaliteten af den præsenterede forskning. Disse spørgsmål måtte efter praksisudvalgets vurdering finde sine svar i en åben og saglig fagfælledebat. Praksisudvalget fandt derfor ikke at kunne betegne disse forhold som udtryk for tvivlsom forskningspraksis.

Praksisudvalget bemærkede, at en eventuel forkert eller misforstået kildeanvendelse eller kildehenvisning ikke i sig selv var udtryk for tvivlsom forskningspraksis, men kunne være udtryk for faglig uenighed eller efter omstændighederne for manglende forskningskvalitet. Praksisudvalgets opgave var alene at vurdere, om kildeanvendelser eller kildehenvisninger kunne anses for at være brud på *alment anerkendte standarder* for ansvarlig forskningspraksis. Efter en vurdering af det fremlagte materiale fandt praksisudvalget ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage dette.

2.12 Udtalelse af 3. maj 2019

Selvplagiering

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-12).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg fandt, at spørgsmålet om, hvorvidt visse kilder eller andet materiale var gengivet eller udlagt forkert eller, hvorvidt fremlagte resultater var uden kildestøtte, vedrørte kvaliteten af det pågældende arbejde. Udvalget fandt, at kritikpunkter af denne art måtte finde sine svar i en åben og saglig fagfælledebat.

Spørgsmålet angående plagiering/selvplagiering vedrørte forordet til en bog, som angiveligt havde flere tekstsammenfald med de indklagedes egne tidligere udgivelser uden, at dette fremgik ved angivelse/kreditering af kilden. Praksisudvalget bemærkede, at der var tale om et introducerende, kommenterende og perspektiverende forord, der ikke i sig selv prætenderede at udgøre en videnskabelig fremstilling.

Sammenfattende fandt praksisudvalget ikke belæg for at konkludere, at der var udvist tvivlsom forskningspraksis.

2.13 Udtalelse af 9. december 2019

Ændring eller udeladelse af data

Sagen havde været behandlet i Nævnet for Videnskabelig Uredelighed, der oversendte sagen til behandling i forskningsinstitutionens praksisudvalg (Se Nævnets afgørelse i sag 2018-04).

Forskningsinstitutionens praksisudvalg vurderede, at den videnskabelige rapport på grund af de påpegede fejl og undladelser ikke fuldt ud levede op til de krav om ansvarlighed/pålidelighed, som efter gældende regler og standarder kunne stilles til et videnskabeligt produkt.

Praksisudvalget fandt, at den forskningsrapportering, som var sket i det anmeldte videnskabelige produkt, måtte karakteriseres som *tvivlsom forskningspraksis* (brud på ansvarlig forskningspraksis), men at der alene var tale om et delelement i rapporten og ikke om forhold af betydning for rapportens væsentligste resultater.

2.14 Udtalelse af 5. november 2019

Forfatterskab

Sagen blev rejst af en ph.d.-studerende, der mente, at den tidligere hovedvejleder uretmæssigt gjorde krav på medforfatterskab til to artikler. Sagen blev afsluttet ved, at der blev indgået en aftale mellem den ph.d.-studerende og den tidligere hovedvejleder om medforfatterskab, som indebar, at den tidligere hovedvejleder ikke længere var medforfatter på artiklerne.

2.15 Udtalelse af 8. februar 2019

Selvplagiering

Det videnskabelige produkt i sagen var en ph.d.-afhandling indleveret til bedømmelse. Spørgsmålene i sagen var for det første, om der i Paper B var tale om selvplagiering og dermed tvivlsom forskningspraksis, når forskeren genbrugte tidligere egne arbejder uden citering. Det andet spørgsmål gik på, om der var tale om plagiering i afhandlingens Paper C.

Sager vedrørende spørgsmål om plagiering hører under Nævnet for Videnskabelig Uredeligheds kompetence. Dog fandt forskningsinstitutionens praksisudvalg i det konkrete tilfælde, at omfanget af plagiering i Paper C var yderst begrænset. Udvalget bemærkede, at omfanget af plagiering måtte have ringe betydning for afhandlingen og derfor måtte falde under bagatelgrænsen, jf. lov om videnskabelig uredelighed § 3, stk. 2, nr. 1. Udvalget bemærkede, at den pågældende passage rent tekstmæssigt var begrænset, men at der var tale om citering af en andens publikation uden reference og uden i øvrigt at markere det ordrette citat ved anførselstegn, kursivering, indrykning eller anden tydelig markering med angivelse af kilden. Alene af den grund, at der var plagieret, fandt praksisudvalget, at der var tale om tvivlsom forskningspraksis.

Nævnet har efterfølgende gjort forskningsinstitutionens praksisudvalg opmærksom på, at spørgsmål om videnskabelig uredelighed, herunder også vurderingen af, om den videnskabelige uredelighed har haft ringe betydning, henhører under nævnets kompetence. Praksisudvalget har taget dette til efterretning.

I forhold til Paper B bemærkede udvalget, at der ikke var tale om et omfattende genbrug af materiale fra eget tidligere arbejde, men at der dog ikke var tale om et ubetydeligt genbrug. Praksisudvalget fandt, at også dette udgjorde tvivlsom forskningspraksis.

2.16 Udtalelse af 8. februar 2019

Selvplagiering

Det videnskabelige produkt i sagen var en ph.d.-afhandling indleveret til bedømmelse. Anmeldelsen gik på manglende citering i forbindelse med brug af et tekststykke i afhandlingens Paper B fra en medforfatters tidligere afsluttede kandidatspeciale. Afhandlingens Paper B udgjorde en artikel skrevet af den indklagede ph.d.-studerende og fem øvrige forfattere.

Udvalget drøftede, hvorvidt der i den pågældende sag forelå tvivlsom forskningspraksis, når en forsker uden reference brugte tekst fra en medforfatters tidligere afsluttede kandidatspeciale. En del af udvalget vurderede, at der var tale om selvplagiering, og dermed tvivlsom forskningspraksis, når kopieringen af tekst havde et omfang, som det havde i denne sag. Disse medlemmer vurderede, at der var tale om et substantielt omfang af tekst, hvor der ikke var gjort brug af referencer, og hvor det ikke på anden vis var deklareret, at der var tale om genbrug fra tidligere arbejde. Spørgsmålet var herefter, om det gjorde nogen forskel, at den tekst, der var kopieret fra, udgjorde den ene forfatters kandidatafhandling. De pågældende medlemmer fandt ikke, at der hverken i lov om videnskabelig uredelighed eller i praksis stilles særlige krav til den tekst, der kopieres fra, og fandt derfor, at det var uden betydning, at den kopierede kilde var en kandidatafhandling. De vurderede derfor, at der forelå tvivlsom forskningspraksis.

To medlemmer udtalte, at det er almindelig og god forskningspraksis inden for dette felt at tilskynde til publicering af upubliceret forskning. De to medlemmer fandt derfor, at det ikke kunne være i strid med god forskningspraksis at anvende kandidatspecialet, som det var sket i denne sag.

Praksisudvalget udtalte, at der var tale om tvivlsom forskningspraksis.

2.17 Udtalelse af 12. september 2019

Selvplagiering

Det videnskabelige produkt i sagen var en ph.d.-afhandling indleveret til bedømmelse. Anmeldelsen vedrørte mistanke om en række sammenfald med den ph.d.-studerendes egne artikler.

Praksisudvalget drøftede, hvorvidt der i den pågældende sag var tale om selvplagiering, når den indklagede gengav egne tidligere arbejder uden tydelig angivelse af, at der var tale om ordret eller næsten ordret gengivelse. Udvalget fandt, at de nævnte gengivelser fra egne arbejder havde et væsentligt omfang og ikke var uden betydning. Indklagede skulle derfor have refereret til gengivelserne ved markering med anførselstegn, kursivering eller ved anden tydelig markering og med angivelse af kilden.

Praksisudvalget fandt, at gengivelse af substantielle og ikke ubetydelige afsnit fra egne tidligere arbejder uden tydelig markering heraf, ikke er i overensstemmelse med god forskningspraksis. Sagen udgjorde derfor et tilfælde af tvivlsom forskningspraksis.

2.18 Udtalelse af 31. oktober 2019

Selvplagiering

Det videnskabelige produkt i sagen var en ph.d.-afhandling indleveret til bedømmelse. Anmeldelsen indeholdt mistanke om selvplagiering i form af tekstsammenfald med egne tidligere artikler.

Forskningsinstitutionens praksisudvalg drøftede, om der i den konkrete sag var tale om selvplagiering og dermed tvivlsom forskningspraksis, når indklagede havde gengivet tidligere egne arbejder uden tydelig angivelse af, at der var tale om ordret eller næsten ordret gengivelse. Spørgsmålet var, om de problematiske afsnit havde et omfang og en betydning der medførte, at der var tale om tvivlsom forskningspraksis.

Det forhold, at indklagede havde angivet i afhandlingen, at der var tale om en kompilation af fire artikler, havde ikke betydning, eftersom det ikke i afhandlingen var angivet med kursiv eller på anden måde angivet, at der var tale om gengivelser.

Praksisudvalget fandt, at de nævnte gengivelser havde et væsentligt omfang og ikke var uden betydning. Indklagede skulle således ved markering med anførselstegn, kursivering eller på anden tydelig vis have markeret, at der var tale om gengivelse af tidligere arbejde.

Udvalget lagde desuden vægt på, at indklagede i sit høringssvar ikke var uenig i anklagerne. Praksisudvalget fandt, at der var tale om tvivlsom forskningspraksis.